

ASSOCIACIÓ ARQUEOLÒGICA DE LA
VILA DE SANTA COLOMA DE QUERALT
i LA SEVA COMARCA

Mossèn Segura i la seva obra

Conferència donada el 15 del passat agost pel
Sr. MANUEL BASSA i ARMENGOL
President del Consell Consultiu d'A.A.V.
en commemorar el L Aniversari de la seva mort

EDICIÓ DE LA COMISSIÓ ORGANITZADORA
DE L'HOMENATGE A MN. SEGURA
SOTA EL PATRONATGE DEL NOSTRE
IL·LUSTRE AJUNTAMENT

VILA COMTAL DE SANTA COLOMA DE QUERALT
1959

ASSOCIACIÓ ARQUEOLÒGICA DE LA
VILA DE SANTA COLOMA DE QUERALT
i LA SEVA COMARCA

Mossèn Segura i la seva obra

Conferència donada el 15 del passat agost pel
Sr. MANUEL BASSA i ARMENGOL
President del Consell Consultiu d'A.A.V.
en commemorar el L Aniversari de la seva mort

EDICIÓ DE LA COMISSIÓ ORGANITZADORA
DE L'HOMENATGE A MN. SEGURA
SOTA EL PATRONATGE DEL NOSTRE
IL·LUSTRE AJUNTAMENT

VILA COMTAL DE SANTA COLOMA DE QUERALT
1959

*Il·lustres Senyors Presidents Honoraris i Autoritats totes,
Senyor President del Consell Consultiu, Amics Associats,
Senyores i Senyors:*

A biografia de Mossèn Joan Segura no pot ésser una cosa improvisada en uns pocs dies, ni dita d'una manera abreujada en el curt espai del curs normal d'una conferència. Hi ha vides d'una excepcionalitat tal, que cada un dels aspectes que hom pretén investigar li descobreix— a l'endinsar-s'hi— una nova constel·lació de facetes que en conjunt fan pràcticament impossible copsar d'una manera total la seva personalitat per després resumir-la en unes breus paraules.

Quan en una visita que em feu el vostre senyor alcalde En Josep Roca junt amb el senyor President de l'Associació Arqueològica En Marià Ferrer i un familiar de Mossèn Segura varen demanar-me que fos jo qui us parlés de l'historiador local, va semblar-me que no era pas la persona més indicada per fer-ho i així mateix vàreig dir-ho als meus visitants.

Quan ja eren fora i vàreig quedar-me sol amb la realitat de què, certament, tenia d'ésser jo qui, dues setmanes després, en el dia d'avui vingués a parlar-vos aquí del vostre il·lustre convilatà, vàreig restar un xic apesarat pensant que havia acceptat una missió de la qual difícilment podria sortir-ne airós.

Vàreig reaccionar però tot seguit pensant, que, solament parlant de les grans qualitats morals i psicològiques de Mossèn Segura es podia fer un llibre, i que de l'home que renuncià a escalar llocs elevats per fidelitat a un pla prèviament marcat de llur vida, per la il·lusion d'ésser el pastor del seu poble, se'n poden dir moltes coses.

El to mesurat, decidit i perseverant; la humilitat franciscana que això representa és fonamental, i es presta a fer-ne una biografia que sigui tot un tractat de filosofia moral i humana.

Mossèn Segura, va recloure's en aquest niu d'àligues que és Santa Coloma de Queralt per elevades raons.

Sentia dintre seu la imperiositat d'una tasca. Sentia el neguit de la seva realització, i va saber comprendre que si renunciava en aixecar el vol, el seu lloc nadiu li proporcionaria la pau i el benestar, complia el seu sacerdocí i

realitzava aquella tasca de recopilació, investigació i estudi vers la qual es sentia abocat.

Ell mateix ens ho diu en el Pròleg de la HISTÒRIA DE SANT MAGÍ: «No puc fer-hi mes; m'agraden tant los vells documents, tan bona olor hi sento, que caic casi sempre en la tentació de copiar-los i enfil·lar-los en mon treball tal com els trovo; i no faig asò per estalviar-me la facil feina de trauren la sustancia, sinó perque em sembla que además de la sustancia historica contenen no se quina mena de candorosa poesia que'm delecta i enamora».

Ell tenia avidesa de saber què deien aquells papers vells i pergamins que sabia escampats per aquestes contrades i volia poder refer la vida, els fets i les coses de la vostra història, que a través d'aquells documents, d'entre les seves borroses i polsoses ratlles ens descobria, i amb la seva portentosa fantasia, controlada pel to fonament humà de la seva formació, ens oferia aquelles escenes que ens relata tan mestrívolament que sembla que ell en sigui un dels personatges.

La tasca com ens diu: li agradava, li feia temptació, la trobava fàcil, el delectava, l'enamorava...

Ben preparat, molt ben disposat i en un marc i clima propici, la seva tasca fou la florida dels seus ideals.

* * *

En la casa n.º 18 de la Plaça Nova, nasqué, el dia 30 de març del 1844 un dels homes més preclars que tenien de veure la primera llum a Santa Coloma de Queralt.

L'endemà mateix fou batejat a l'església parroquial segons consta en el Llibre de Baptismes dels anys 1827/1849 foli 378, on diu: «Dia trenta un de març de mil vucents quaranta quatre. En les fonts baptismals de la Parroquial Església de la vila de Santa Coloma de Queralt, bisbat de Vic, lo Reverend Isidre Segura preb. ecònom de la mateixa, batejà solemnement i segons ritual de la Santa Mare església a Joan Ramón Josep, nat el dia anterior a les onze de la nit, fill l·legitim i natural de Josep Segura, pagés i Magina Valls cònjuges, essént los avis paterns Josep, i Maria Mullerat, i els materns Marian i Josepa Roset. Foren padrins Joan Lamich i Sol, pagés i Maria Segura, doncella, germana del batejat, tots de la present vila.»

Aquesta és la carta de baptisme del qui més tard fou Mossèn Joan Segura i Valls, (Mossèn Joan Pepet, com de casa seva en deien a càl Pepet ell era anomenat pels íntims Mossèn Joan Pepet). L'home per parlar del qual ens hem reunit avui aquí.

Fill d'aquella noble pagesia catalana que tants fills il·lustres ens ha donat, fou posseïdor de grans virtuts que el col·loquen en un pla d'home eminent, de grans coneixements i que si un defecte tingué fou una senzillesa i una modèstia excesiva.

Capaç de grans volades, es conformà de viure i morir en el seu poble, —car hi morí el 16 de Juliol del 1909—, prop del cel més aferrat a la terra nadiua amb el caliu de la família, dels amics i dels companys d'escola.

No tinc pas de descobrir-vos Mossèn Segura. En Diccionaris i quaderns d'estudis monogràfics es troben esbossos de la seva biografia que algunes vegades estan fets amb tal força descriptiva que en un parell de planes presenten un veritable retrat del nostre historiador i de la seva obra.

No us el tinc de descobrir sobretot a vosaltres que sou d'aquesta terra que el veié néixer i que haureu sentit contar en les vostres llars coses d'ell, dels fills tots d'aquestes contrades que acudien al sacerdot exemplar, a l'amic, al mestre, al pare de tots que sabé renunciar a un brillant lloc al camp de les lletres i de les ciències, i es reclogué a pasturar el seu ramat i vetllar pels seus pròxims, per aquells entre els quals Déu l'havia posat.

Caldrà, no obstant, que en diguem quelcom. Sabem que als set anys anava al col·legi del Sr. Dominguet, escola situada al n.º 18 de la plaça de l'Església i de la qual parla en el seu llibre: *A ESTONES PERDUDES* (foli 218).

En fer-se grandet degué sentir tot seguit la vocació del sacerdot guiat segurament pels familiars; l'oncle del seu pare fra Isidre Segura, (llec) mercedari al Santuari de Santa Maria de Bell-lloc i Mossèn Joan Segura, germà del seu pare, que fou beneficiat de la Parròquia d'aquesta vila.

Decidit el seu camí, als deu anys —el 1854— ingressà al Seminari de Vich on cursà una brillant carrera —amb diploma d'honor— fent-se estimar de professors i condeixebles i essent ordenat sacerdot l'any 1868 pel Bisbe Dr. Antoni Jordà, amb qui va anar a Roma a la conclusió provisional del Concili Vaticà.

Renuncià al doctorat i tot seguit es reintegrà a la seva vila nadiua, on passà a ésser organista parroquial i arxiver.

Fou beneficiat de Santa Maria de Bell-lloc on organitzà el culte i la litúrgia logrant que assolís el nivell del màxim esplendor de la casa.

Gran amic de les tradicions, es dedicà a recollir-les, estudiant-les i restaurant-les, desenterrant velles costums que donaren un tò de grandesa i solemnitat, i portant-lo les seves aficions i les seves qualitats, a les més atrevides empreses en bé de l'aixecament de les costums i la moral del seu temps.

Com a organista va recollir cançons populars i trossos de música sagrada per amenitzar els actes i festes, corretgint i ampliant segons les necessitats varies partitures i component-les de nou si no s'adaptaven a les seves concepcions d'allò que tenien d'ésser aquells cants en la solemnitat que es preparava.

Era decidit i emprenedor, sentint-se capacitat per fer tot allò que feia un altre home.

Per això s'hi enfrontava i posava tota la seva voluntat en sortir-ne, i sovint l'acompanyava l'èxit en les més dispars deixuplines.

Fou un formidable dibuixant, pintà, tallà figures i fins un altar sencer, executor i compositor de música, literat, investigador, poeta, narrador, historiador amb un sentit científic poc corrent en el seu temps.

* * *

Un dia, per centèsima vegada, assisteix a un espectacle que el tenia adolorit: els nois es barallaven a pedrades, amb una briositat i assiduitat colpidora.

El mal era general. Per tot arreu era el mateix; no a Santa Coloma sinó a la comarca, a totes les comarques.

Era falta d'educació; d'aquella moral ciutadana i humana que exigeix la convivència i és la base de les bones costums.

D'on ve el mal?—deia ell: falta d'educació.

Escoles migrades i mal regides on s'ensenyava a cops de palmeta una deixuplina que oscil·la al ritme del mal humor del pobre mestre víctima de la penúria de tot el necessari des del pa fins als llibres i víctima també d'aquells nois que anaven a l'escola, mes no veien fora d'ella les bones costums com a norma si no en rares ocasions i seguint els impulsos de la seva joventut s'engrescava i feia... el que veia fer.

Mossèn Segura es plany d'aquest mal general i decideix posar-hi remei.

Les escoles a Santa Coloma eren poques, insuficients i inadequades. Cal una educació que sigui ademés una inculcació de la doctrina cristiana que sembri les bones i pietoses costums en l'ànima dels infants.

A tal fi col·labora amb els Governadors entre altres, a la instal·lació el 1862 en la nostra vila de Germanes Carmelites provisionalment al carrer Major n.º 9, i a l'adquisició de l'actual convent-escola al n.º 20 del raval de Santa Maria on en la seva festa inaugural donà la sorpresa d'unes seves adients poesies molt celebrades.

Al poc temps i el 1888, s'instal·lava a Santa Coloma un col·legi de Germans Maristes que de moment té de fer-ho al n.º 3 i 5 del raval de Santa Maria, a casa de Mn. Esteve Puig, nebot de Mn. Segura però que més tard adquireix i fa donació d'uns edificis al n.º 16 del mateix raval on demés de l'escola, després s'hi trasllada el Centre Catòlic d'Obrers, les seves Germandats, el Sindicat Agrícol i altres organitzacions i associacions que ell fomentà i ajudà convençut de la gran necessitat que tenia el poble d'una mà pietosa que li ensenyés de fer camí per la terra, que quan es segueix bé i honradament, amb decència i bona voluntat pot ésser també el camí del cel.

Aquesta empresa fou la culminació de la gran obra de Mossèn Segura en bé del poble. Aquest aspecte com tots els altres de la seva actuació no té altre fi que fer bé als demés. Els temes socials l'atreuen i són la clau de

la volta que uneix el sacerdot a l'home, tota la seva missió seglar és aquest complement social de la seva tasca apostòlica.

Per això en la seva obra històrica hi està tan mestrívolament presentat l'estat social i humà de la vila.

Mossèn Joan Segura era un bon coneixedor del nostre folklore. Les costums l'atreien, i sacerdot d'una grandesa d'ànima poc corrent, veié que al costat de la predicació de la fe, calia dignificar les costums i embellir el camí de la vida perquè els homes es sentissin atrets per aquestes bel·les humanes que ennoblides i dignificades els havien de guiar amb certesa pel camí del bé.

Per això va dedicar-se apassionadament a la seva obra predilecta: l'obra de reconstrucció d'un esperit cívic enlairat, inspirat en les belles tradicions ancestrals. Sanejant els costums, organitzant empreses i associacions a fi d'ajudar a l'encarrilament de la vida dels homes i dels pobles en aquell temps, en aquest aspecte molt allunyats de l'ideal, perquè poc a poc anessin aconseguint aquell sentit de germanor, afany de saber i esperit de superació que ell desitjava i que comprenia tenia el deure d'inculcar als que el voltaven per complir una part fonamental del seu sacerdoti.

I és que Mossèn Segura formava part d'aquell estol d'homes benemèrits que creà, impulsà i aconseguí el gran moviment d'elevació que coneixem amb el nom de Renaixença.

En els seus anys d'estudiant al Seminari de Vich fou un estudiant que es feu estimar de tots els qui el voltaven: professors i condeixebles. Amic i admirat de tots per les altes dots d'intel·ligència que tot seguit se li apreciaven.

Entre aquests amics de Seminari se'n destaquen dos sobretot, que foren els seus grans amics de tota la vida: el Dr. Collell i Mossèn Jacint Verdaguer.

Foren grans amics per una afinitat que els ajuntà en la manera de pensar i planejar les coses de la vida.

Sobretot, de la vida entre els homes sobre els quals es preparaven per a predicar la doctrina de Crist.

Ens imaginem que les reflexions d'un seminarista, en considerar sobre la seva missió entre els que tindrà la responsabilitat de llur predicació té d'ésser un dels més difícils capítols de la carrera.

Entre els estudiants és corrent que es formin cèl·lules de cinc o sis individus que, per llur amistat, per atracció ideològica o per admiració intel·lectual, s'agrupen i formen entre ells el cenacle on són plantejats i discutits tots els problemes de tots els ordres que cada un dels components va descobrint.

En aquests cercles, en què reduïts, la personalitat de cada-u irradia la seva projecció en el futur i influeix en la formació dels companys.

Quan en aquest grup hi ha un home d'altres qualitats, la influència

benefactora és definitiva sobre els que com ell tenen una visió clara de la seva missió.

L'amistat entre el Dr. Collell, Mossèn Cinto i Mossèn Segura és la prova de què sobre d'ells va irradiar una afinitat de percepció que els va fer amics per tota la vida.

* * *

En la vida dels homes i en la dels pobles hi ha uns processos eterns. Com en un llarg hivern, queden a voltes aletargats fins que inesperadament al llarg letarg el segueix una magnífica florida. El renaixement és una magnífica època en la història del món, esdevinguda després d'un llarg període de foscor.

Com el dia segueix la nit. Com la primavera segueix l'hivern. Com la joventut segueix la infantesa.

Aquesta renovació, que és una llei immutable de la vida, és eterna i general. Res no està lliure de les seves evolucions.

Al nostre poble després d'uns segles de grisor cultural, en un moment, com per generació espontània, surten una llegió d'homes que sense pacte ni contacte anterior produeixen la renaixença catalana.

Eren uns éssers privilegiats que varen sentir, tots, els mateixos neguits enfront les necessitats morals, culturals i materials del seu poble.

Un d'aquests homes fou Mossèn Segura. Cada-u batallà des del seu lloc. Ell preferí restar a Santa Coloma.

El seu gran amor a aquesta vila, als seus familiars, als seus papers i llibres, a la predicació en llur casa que el captivà. Si Mossèn Segura oint les reiterades invitacions de Mossèn Cinto, de Careta i Vidal, i de molts d'altres hagués anat a Ciutat, s'hagués deixat dur per la fama que les seves aptituds i les mans amigues li brindaven, el seu nom fóra, a no dubtar, un dels grans noms de la nostra terra.

Ell, humil per sobre de tot, es deixondí en la il·lusió d'ésser capellà del seu poble.

Per altra part, tenia poderoses raons per preferir quedar-se aquí.

Posseïdor d'una hàbil intel·ligència que el feia copsar i relatar les coses que passaven enfront seu amb una vivacitat i una riquesa de matisos excepcional, qualitat que l'atrèia d'una manera poderosa vers aquells trets folklòrics de la Segarra, vers aquelles figures, cançons, paisatges i costums, que l'estudiar-les i catalogar-les satisfèia plenament totes les il·lusions que d'infant emplenaven la seva avidesa de saber i que després de gran va comprendre que podien ésser una arma en la lluita pel millorament del seu poble.

Perquè tot allò que feia i que pensava anava encaminat al mateix: A la seva gran obra de millorament de la vida i de les costums.

* * *

Perquè tot i les excel·lents dots descriptives no fou un novel·lista?

Perquè Mossèn Segura fou eminentment un historiador.

Tenia una intuïció que li feia projectar en la seva portentosa fantasia aquells actes que endevinava en el curs d'un text i els referia meravellosament.

Emmarcava l'època i el clima i les figures que vestia i movia com si a través d'aquell antic document veiés per un forat tal com esdevingué el fet. I tot ho deia amb una justesa i una riquesa de llenguatge poc corrents.

Ell, però, no podia bastir una novel·la. Calia falsificar la vida i ell d'això no en sabia.

El què escriví per LA ILUSTRACIÓ CATALANA i sota el pseudònim de Rafel Sans d'Urpí, fou una col·lecció de pinzellades, senzilles, polides, fonament humanes, que són una delícia; més aquestes pinzellades són una reproducció de quadres de la vida, i tot són esbossos de coses vives que ell copsava amb la seva clara percepció i les transmetia a través del matis de la seva aguda intel·ligència.

Cerqueu-les i delecteu-vos amb aquestes senzilles pinzellades, algunes recollides sota el títol: A ESTONES PERDUDES.

Entre els innombrables treballs publicats a diferents periòdics i revistes com: ILUSTRACIÓ CATÒLICA, ILUSTRACIÓ CATALANA, LA VEU DE MONTSERRAT, etc., publicà els següents llibres i estudis:

ETIMOLOGIA DE NOMS DE POBLES DE LA CERDANYA CATALANA, premiat per l'Associació Literària de Girona.

ESTUDI DE TOPONOMÀSTICA DE CATALUNYA.

APLECH DE DOCUMENTS CURIOSOS E INÈDITS FAHENTS PER LA HISTÒRIA DE LES COSTUMS A CATALUNYA. Premiat als Jocs Florals de Barcelona - 1885.

REPÀS A UN MANUAL NOTARIAL DEL TEMPS DEL REI DON JAUME I.

HISTÒRIA DEL SANTUARI DE SANT MAGÍ. Premiat al Certamen de la Joventut Catòlica de Barcelona el 1877.

HISTÒRIA DE LA VIL·LA DE SANTA COLOMA DE QUERALT. Barcelona 1879
Santa Coloma 1953.

HISTÒRIA D'IGUALADA. Igualada 1908. La seva obra capdal.

* * *

La història local, si és ben feta com les que escrigué Mossèn Segura, la d'Igualada i la de Santa Coloma de Queralt, té dos aspectes que no cal oblidar:

Primer, el més immediat, l'aspecte de divulgació, cara el públic, per aquells lectors que no s'accontenten amb un llibre de tema corrent i cerquen en els llibres d'història un contingut més sever.

Però escriure un bon llibre d'història és una tasca llarga i feixuga, i aquesta feina pot ésser útil per la investigació històrica general.

Els investigadors no poden cercar, moltes vegades les dades en les fonts de l'arxiu on han sigut tretes, per això quan apareix una obra on la documentació hi és transcrita o utilitzada amb rigor científic convé fer tot el possible perquè els demés historiadors puguin utilitzar aquell esforç per la puntualització dels fets i assentament de les dades que aquella documentació permet.

D'una rigurosa crítica en surten les dades certes.

D'una constel·lació de dades certes locals, en surt una afirmació de tipus general.

Molts historiadors no poden cercar les fonts d'una afirmació més que en el camp dels treballs realitzats pels altres, i en aquest cas és molt útil trobar aquesta font preparada per donar aquesta informació amb una certa rapidesa, sense obligar a llegir varies planes per localitzar el lloc exacte que és precisa.

L'obra de Mossèn Segura no és feina perduda en la gran empresa de la història general. Cal que els interessats puguin utilitzar-la i trobar tot seguit allò que hi cerquin.

Al «Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada», En Gabriel Castellà i Raich publicà un *INDICE ONOMÁSTICO DE LA HISTORIA DE IGUALADA, DE MOSSÉN JUAN SEGURA*.

Aquest treball posa tot l'esforç de l'autor de la *HISTÒRIA D'IGUALADA* en mans dels altres investigadors.

Seria un gran homenatge a Mossèn Segura —va dir-me el senyor A. Duran i Sampere a l'ensens que es dolia de no poder estar avui aquí— que es fes amb la *HISTÒRIA DE SANTA COLOMA DE QUERALT* allò que s'ha fet amb la *HISTÒRIA D'IGUALADA*.

Esperem que aquesta tasca tan profitosa no es farà esperar i serà com un ram de llorer més, en el seu homenatge.

Jo sento el goig de col·laborar amb vosaltres, amics de Santa Coloma de Queralt en aquest acte d'homenatge a Mossèn Segura i aprofito l'avinentsa per expressar-vos la delectança amb què sovint he seguit els batecs emotius i culturals d'aquesta benemèrita vila encaminats sempre a una elevada concepció de les coses.

Us deia fa poc des de les planes del periòdic «La Segarra», la simpatia que teniu guanyada en tots els medis culturals i científics pels vostres reiterats neguits de fer coses, del poc corrent que és en una població de la importància numèrica de la vostra en tenir una Associació Arqueològica. De l'existència latent d'un Museu que espera la seva definitiva i sèria instal·lació.

Jo sé que les vostres aspiracions són compartides per les autoritats locals i bona prova d'això és la creació recent pel vostre il·lustre Sr. Alcalde d'una Comissió Assessora Municipal de Museus i Monuments.

Cal perseverar en el desig i en la col·laboració de tots perquè aquesta vella aspiració de posseir un Museu ben instal·lat sigui una realitat.

Quin magnífic capítol de l'homenatge que avui iniciem seria, inaugurar en aquest desitjat Museu una Sala amb dibuixos del formidable dibuixant que fou Mossèn Segura!

Les seves obres es van perdent en mans dels familiars i amics a voltes allunyats i aquestes peces soles i desperdigades acaben per desaparèixer del tot.

Una Sala amb una dotzena de quadrets amb dibuixos seus; amb una de les imatges que va tallar; unes fulles de les partitures que va arreglar o compondre... una vitrina amb manuscrits seus...

Quin sabor local tindria! Quina honra faria a Santa Coloma de Queralt!

«Els Monuments són la història vivent i palpitant dels pobles» escrigué Mossèn Segura, (H. de Santa Coloma. 1953, foli 101) i un Museu s'omple amb petits monuments que són certament la història viva perseverada pels homes, per l'exemple i coneixement dels que vindran.

Jo vull aprofitar l'oportunitat de tenir-vos avui aquí reunits, a vosaltres que pel fet de venir representeu, sens dubte, la fibra més sensible de la cultura local, per demanar-vos que col·laboreu abnegadament en aquesta obra del Museu que cal començar.

El vostre alcalde Sr. Josep Roca i Farré ha donat proves de la més bona voluntat de portar-ho a terme amb èxit amb el nomenament d'aquesta Comissió Assessoria Municipal de la qual en formen part destacades i prestigioses figures del món artístic i cultural de Tarragona i Barcelona, demés d'aquelles persones de Santa Coloma que són l'ànima de l'obra a realitzar.

Cal un Local per aquest Museu que tant desitgem. Obtingut aquest el Museu s'omplirà sol i això serà el vostre orgull i el dels que vindran.

La feina a fer no s'acaba mai.

Mossèn Segura era un treballador infadigable.

Homenatgeu-lo fent coses pel vostre poble. Coses que dignifiquin; que eduquin; que enlairin la cultura dels vostres fills. Heu de crear aquest Museu, dediqueu-li una Sala; conserveu i restaureu les velles tradicions com ell feia; procureu que els vostres infants cerquin en el dibuix o la pintura, en la música o l'escultura, en la literatura o en la història, o en el folklore.

Totes aquestes deixuïnes trobaren ressò en l'esperit inquiet de Mossèn Segura, i el millor homenatge que podem fer-li és procurar que aquesta inquietud cultural, que venturosament com hem remarcat perdura entre vosaltres, sigui sempre la llum que il·lumini els fills de Santa Coloma de Queralt.

HE DIT

